

ZIJN ARM IS NIET TE KORT • door Peter van Beugen OM TE VERLOSSEN

EEN GROEP VISSERS, EEN BEZETENE, EEN SYNAGOG-VERSTER EN EEN ZIEKE VROUW. ZIJ HADDEN TE KAMPEN MET OMSTANDIGHEDEN WAAR ZE GEEN UITWEG MEER ZAGEN. MET BEZETENHEID, DE BANDEN VAN DE BOZE DIE HEN TOT SLAVERNIJ BRACHT. MET ZIEKTE DIE HEN LICHAMELIJK, GEESTELIJK EN FINANCIHEEL AAN DE GROND BRACHT. EN MET DE DOOD DIE DE GROND ONDER HUN VOETEN WEG LEEK TE SLAAN. ZE HADDEN OOK TE KAMPEN MET TROTS, MET GEVOELEN VAN SCHAAMTE OF VREES VOOR MENSEN. DE LICHTENDE DRAAD DOOR DEZE GESCHIEDENISSEN HEEN IS DE HEILAND EN VERLOSSER. HIJ KENDE HUN DIEPSTE NOOD. HIJ GING GEEN ENKELE CONFRONTATIE UIT DE WEG, WEES NIEMAND AF. VOL ERBARMEN EN ZONDER VERWIJT TOONT HIJ ZIJN GODDELIJKE KRACHT. DIE ZELFDE HEILAND IS OOK ONZE VERLOSSER, DE BRON VAN LEVEND WATER, DE VORST VAN HET LEVEN. LATEN WE HEM EENS VOLGEN OP DIE VEELBEWOGEN DAG, DAAR ROND HET MEER VAN GALILEA.

>>

Gered

Toen de nacht begon te vallen zei de Heer Jezus tegen zijn discipelen: laten we naar de overkant oversteken! 's Nachts varen was niet onbekend voor de discipelen, dat deden ze wel vaker als vissers. Maar na zo'n lange en vermoeiende dag ook nog eens gaan varen – konden ze niet eerst de nacht even slapen en 's morgens vroeg op weg gaan? En als ze midden op zee zijn slaat 'het noodlot' toe: het begint te stormen, en niet zo'n klein beetje ook. Had al deze ellende misschien voorkomen kunnen worden als ze tot de volgende ochtend hadden gewacht? Moesten ze nu zo nodig nog 's nachts uitvaren? Ze hadden het toch goed begrepen van de Heer dat Hij ze er op uit had gestuurd? En als ze nu eens waren gaan lopen in plaats van varen? Vragen te over. En toch, God had hen op deze weg geleid, Hij wist van tevoren wat ze door zouden gaan meemaken. De golven slaan in het schip en het begint vol te lopen. Dat houdt je niet lang vol en de situatie werd levensbedreigend. Ze vochten een uitzichtloze strijd. Hebben ze gedacht aan vrouwen en

misschien kinderen die ze achter zouden laten? Met hun voeten al in het koude water en bijna met de dood voor ogen maken ze de Heer Jezus wakker: 'Bekommert u zich er niet om dat we vergaan?'. Wat zouden ze gedacht hebben? Wat zou het helpen als de Heer Jezus mee zou helpen om water uit de boot te scheppen? Wat kon Hij immers anders doen? Hoe was het mogelijk dat Hij daar nog kon liggen slapen? Trekt u zich ons lot niet aan – U had toch gezegd dat we uit moesten varen? Ze voelden zich verlaten in het moeilijkst van hun strijd. De Heer 'was' er wel, maar ze merkten er niet veel van. Boven het brullen van de wind uit en boven het brullen van hun eigen angst uit roepen ze naar Hem. Radeloos. En als het water aan de lippen staat en de discipelen geen kracht meer hebben om door te gaan, brengt Hij met één woord de storm tot stilte.

Alle stress vloeit weg uit hun lichaam, uitgeput zinken ze neer in het schip, blij dat de storm is gaan liggen. En de Heer vraagt: waarom zijn jullie zo bang? Ik kan me niet

voorstellen dat je niet bang bent als je midden op zee in een zinkend schip zit. Zijn eerste vraag is gekoppeld aan een tweede: hebben jullie nog geen geloof? Reden genoeg om bang te zijn als je op de omstandigheden ziet. En tegelijk was er maar één reden om die angst te verdrijven, dat was het vertrouwen in hun Heer. Vertrouwen, vertrouwen, vertrouwen! Het klinkt bijna als een refrein door deze geschiedenis heen: hoe de omstandigheden ook zijn, welke vragen je ook hebt over hoe je er in terecht gekomen bent, en nog meer over hoe je hier ooit uit kan komen – het vertrouwen in Hem verdrijft de angst van de nacht. En even belangrijk was dat de discipelen Hem aanroepen. Het lijkt bijna wel of de Heer daarop wachtte. Zo lang hadden ze gedacht dat ze het zelf konden. Zij waren toch ervaren vissers? Zij kenden toch de gevaren van de zee? En nu liepen ze tegen hun eigen grenzen op. De Heer blies in hun leven en ze konden niet anders dan in overgave Hem aanroepen. Leren wandelen in afhankelijkheid van Hem. Hoe moeilijk is het voor ons en tegelijk hoe heerlijk om in eenvoudig vertrouwen op Hem een nieuwe dag in te gaan.

Bevrijd

Als de Heer met zijn discipelen aan de overzijde komt wacht hen een bijzonder welkomstcomité. Een man die bezeten is door een demon. Hij woonde in de graven, kon door geen mens tot de orde worden geroepen en hij pijnigde zichzelf met stenen, nacht en dag. Wat verschrikkelijk dat een mens zo tot prooi van de satan kan vallen. Wat kunnen mensen zichzelf en anderen aandoen! Wij komen in onze maatschappij zulke mensen niet dagelijks tegen op straat, maar de satan probeert op slinkse manier mensen in zijn greep te krijgen. In hoeveel games, muziek en films wordt geweld verheerlijkt? Mensen worden afgestompt met bloederige scenes en jagen elkaar onverschillig de dood in. Demonen willen het beeld en de luister van Gods schepping verwoesten. Jezus kwam om die macht te verbreken. Hij beval de onreine geest uit te gaan van deze man. Die antwoordde op zijn beurt: 'Wat heb ik met U te maken, Jezus, Zoon van God de Allerhoogste? Ik bezweer u bij God, pijnig mij niet!'. Later blijkt dat de onreine geesten met velen waren, zij smeekten (meervoud) Hem om in de varkens te mogen varen. De varkens symboliseren de onreinheid van de geesten zelf. Onreine geesten, ze verontreinigen de gedachten, de ogen en de oren van mensen en wakkeren de onreinheid in hun harten aan. Legioenen van onreinheid en geweld spoelen

over ons land heen en nemen het in bezit. De Heer Jezus stond daar, onbevreesd en onaantastbaar. Hij wachtte niet af tot deze man om hulp riep, zoals de discipelen in de boot dat hadden gedaan. Misschien was deze arme man daar niet meer toe in staat. Maar de Heer bekommerde zich om hem, Hij zocht hem op en verbrak de banden van het kwaad. Als de dorpelingen komen kijken wat er is gebeurd zien ze de man die bezeten was geweest daar zitten, 'gekleed en goed bij zijn verstand'. Dat is het eerste getuigenis dat deze man naar buiten geeft, zijn uiterlijk is veranderd, daar zat hij bij Jezus. Wat een verandering in zijn leven! Deze bevrijding voegt een dimensie toe aan het optreden van de Heer Jezus aan boord van het schip. Daar toonde Hij zich de Meester over de omstandigheden en de loop van de natuur. Hier zien we Hem die alle macht heeft ook in de hemel. Alle overheden, alle machten moeten Hem gehoorzamen.

Genezen

Weer terug in Kapernaüm en nog voordat de Heer Jezus met Jairus naar zijn huis kan gaan, dringt zich een andere speler op het toneel. Een vrouw heeft al twaalf jaar last van bloedingen. Ze lijdt daar zowel lichamelijk als geestelijk onder. Door de bloedingen is ze onrein, moet ze zich in acht nemen in de omgang met mensen – die konden immers verontreinigd worden – en is ze dus ook zwaar gehinderd om deel te nemen aan het godsdienstige leven. Ze heeft alle dokters – of wat daar voor door moet gaan – in de wijde omgeving al gehad en het is alleen maar van kwaad tot erger geworden. Bovendien is ze financieel ook aan de grond geraakt. In onze tijd zou ze waarschijnlijk 'ergens drie-hoog wonen', gemeden worden of met de nek aangekeken. Ze heeft gehoord dat Jezus vele zieken heeft genezen en waagt het erop. Ze dringt zich tussen de mensen, raakt de zoom van zijn kled aan en merkt terstond dat ze genezen is! Even ongemerkt als ze gekomen is probeert ze er waarschijnlijk weer van tussen te gaan, maar dan hoort ze achter zich een stem: 'Wie heeft mij aangeraakt?'. De discipelen begrijpen de vraag niet, maar zij wel! Ze was het liefst anoniem gebleven, dat is waarschijnlijk de reden dat ze Jezus van achteren had benaderd in plaats van Hem gewoon aan te spreken en te vragen om genezing. Maar de genezing was niet los verkrijgbaar. Het leek misschien een uiterst ongemakkelijk moment dat ze daar publiekelijk naar voren trad, maar de Heer heeft daarmee twee dingen bewerkt. In de eerste plaats heeft Hij persoonlijk contact gemaakt met de vrouw. Er kan

geen aanspraak worden gemaakt op zijn bovennatuurlijke kracht zonder dat dit gepaard gaat met het geloof in zijn Persoon. Van dat geloof legde de vrouw nu een publiek getuigenis af. Ten tweede gaf dit publieke getuigenis haar ook sociale rehabilitatie: het was voor ieder duidelijk dát de vrouw genezen was en hóe ze genezen was. De Heer laat haar nu gaan in vrede: uw geloof heeft u behouden. Ze was dus niet alleen genezen, ze had ook – en daar was het Jezus om te doen - het heil gevonden.

Een bezetene en een zieke, twee eenlingen die door Jezus waren gevonden, of ze nu in de graven buitenaf woonden of opgingen in de massa. Allebei zitten of liggen ze daar aan zijn voeten, terwijl de mensen er om heen toe staan te kijken. Wat was de Heer begaan met deze mensen. Ja, zijn leven was op God gericht, altijd verlangend om God te gehoorzamen en God te verheerlijken. Maar zijn dienst was niet minder gedreven door erbarmen over de mensen. Hij was niet bang voor hen die werden gemeden of gevreesd. Staat 'barmhartigheid' niet met grote letters boven al onze levens geschreven?

Behouden

Een grotere tegenstelling tussen de vrouw en Jairo is bijna niet denkbaar. Zij, verstoten uit de synagoge, hij, het hoofd van de synagoge. Zij gemeden, hij gerespecteerd. Jairo staat voor een dilemma. Zijn dochter is ziek en de dood nabij. De leiders van het volk hadden al duidelijk gemaakt dat zij niet van Jezus gediend waren, die de inzetten niet hield. Hij had al eens iemand genezen in een synagoge – op de sabbat nota bene – en daarom was Hij in de ogen van de Farizeeën de dood al schuldig. Wat zou Jairo doen? Zijn positie als hoofd van de synagoge stond voor alles, waar hij zich zijn leven lang met overtuiging voor had ingezet. Maar daar was iemand die leven kon geven, daar was iemand die in de diepste nood in zijn leven hulp kon geven. En daar was iemand die in zijn onderwijs woorden had gesproken die zijn hart hadden geraakt en hem gaf waar hij eigenlijk zo ontzettend naar verlangde. Als deze 'klik' met de waarheid er niet was geweest, zou Jairo niet op de gedachte gekomen zijn om Hem te hulp te roepen. En nu de kans weer daar is, nu Jezus weer in de stad is, aarzelt hij geen seconde. Hij rent. Zijn drang naar het leven voor zijn dochttertje wint het van zijn trots. Als alle mensen om de Heer Jezus samendringen, werkt Jairo zich naar voren, valt voor Jezus op de grond

en roept Hem te hulp. Als de vrouw is genezen en door Jezus weggezonden, komen zijn dienstknechten bij hem: je dochter is gestorven. De wereld stort in, maar op het zelfde moment zegt de Heer tegen hem: 'Wees niet bang, geloof alleen'. Alle mensen worden het huis uitgestuurd en de Heer gaat met beide ouders en drie discipelen naar het meisje. Daar toont de Heer Jezus dat Hij macht heeft, zelfs over leven en dood. Het geloof van Jairo, de stap die hij naar Jezus gedaan had, worden beloond. Gods kracht was daar. Het onderwijs en de tradities van de Farizeeën – hoe waardevol ze misschien ook waren – konden niet dat geven wat Jairo bij Jezus gevonden had.

Slot

Een groep vissers, een bezetene, een door ziekte getekende vrouw en een overste van een synagoge. De Heer zocht ze op en ging met ze mee. Hij wees ze geen van allen af. Hij toonde zijn kracht, Hij verbrak banden en bevrijdde, Hij genas en verdreef de ziekte, Hij gaf het leven, niet alleen aan het dochttertje, maar ook aan Jairo zelf. Dit is niet een verhaal over 'bevrijdingspastoraat' of een uitgewerkte 'theologie van genezingen'. En nee, niet iedereen die in een schip op zee zit wordt wonderbaarlijk gered en niet iedereen staat op van zijn ziekbed. Maar deze geschiedenissen tonen ons een Heiland die om mensen geeft en die vol erbarmen is. Een Heiland die gisteren en heden dezelfde is en wiens kracht niet verminderd is! De Heiland die ons hoort als we roepen en het misschien soms wel zo ver laat komen dat we niet meer weten wat we anders nog moeten doen. We mogen in geloof onze ogen opslaan tot Hem, die boven ons bidden en boven ons denken wil doen wat Hem behaagt. 'Zou de hand des Heren te kort zijn?... Zie, de hand des Heren is niet te kort om te verlossen, en zijn oor niet onmachtig om te horen' (Num.11:23, Jes.59:1). Zoals velen van ons al zo vaak gezongen hebben in dit lied:

Nooit kan 't geloof te veel verwachten,
des Heilands woorden zijn gewis.
't Faalt aardse vrienden vaak aan krachten,
maar nooit een vriend als Jezus is.
Wat zou ooit zijne macht beperken?
't Heelal staat onder zijn gebied!
En wat zijn liefde wil bewerken,
ontzegt Hem zijn vermogen niet.

